

ES ZINU, MANS IZPIRCĒJS IR DZĪVS

1 Visi svētie... Šī ir tā diena, augšāmcelšanās diena. Mēs sanākam kopā ar priecīgām sirdīm, jo Viņš dzīvo. “Es dzīvoju, un tāpēc arī jūs dzīvosiet.” Un kāda tā ir cerība, uz kuru mēs varam paļauties šajā rītā!

2 Un tā, pirms mūsu šī rīta vēstījuma, uz brītiņu nolieksim mūsu galvas lūgšanā.

3 Dārgais Dievs, šajā rītā mēs esam pateicīgi, ka varam būt tie cilvēki, kuri ir nosaukti Tavā Vārdā. Mēs tā priecājamies, ka mums vairs nav tikai jāiztēlojas varenā gaidāmā augšāmcelšanās, jo tā mums ir kļuvusi par realitāti, kad mēs lasām to Tavā Vārdā un redzam, ka Tu esi to apsolījis, un esam sajutuši savās dvēselēs, ka Jēzus dzīvo. **[Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.]**

4 Ak, šajā rītā mēs aizdomājamies par tām daudzajām sirdssāpēm, kuras ir bijušas mūsu dzīvēs, un par tām daudzajām skumjām, kuras mēs esam piedzīvojuši. Par tiem pārdzīvojumiem, kas mūs ir plosījuši un mētājuši šīs pasaules vējos. Kā mēs esam apglabājuši mūsu mīļos un raudājuši pie kapa. Un mūsu...mūsu dvēsele mūsos teju vai iznīkst. Bet tad mēs aizdomājamies par šodienu, ak, ko tas nozīmē, ka Jēzus augšāmcēlās no miroņiem! Viņš iznīcināja katru ienaidnieka spēku, kad Viņš triumfējoši augšāmcēlās. Viņš aizvāca visas ēnas. Tagad mēs staigājam Viņa augšāmcelšanās dārgajā gaismā.

5 Ak, mēs varam iztēloties to rītu pirms apmēram deviņpadsmit gadsimtiem vai vairāk, kad divas parastas sievietes bija ceļā uz kapu, būdamas neziņā, kurš novels malā akmeni. Taču Dievs to jau bija novēlis. Un Tas, kurš aiz tā bija atradies, bija augšāmcēlies no miroņiem un runāja ar viņām, un sacīja: “Ejiet un pasakiet Maniem mācekļiem un Pēterim, ka Es satikšu viņus Galilejā.”

6 Ak, cik ļoti mēs esam Tev pateicīgi par šo vareno pārdzīvojumu, ka mēs joprojām varam būt šīs augšāmcelšanās liecinieki. Tā mums ir kļuvusi tikpat reāla, kā tas bija viņiem tajā rītā, jo Viņš ir augšāmcēlies no miroņiem.

7 Piedod mums mūsu grēkus un mūsu kļūmes, visu nepareizo, ko mēs esam izdarījuši vai pateikuši, vai pat padomājuši. Kungs, mēs lūdzam, lai Tu mums to visu piedod. Un apzīmogo mūs dziļi. Pietuvojies mums šajā rītā. **[Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.]** Ak, daudzas reizes Tu stāvi turpat netālu, kad mūsu grūtības ir tik dziļas.

8 Kad Marija tajā rītā grasījās iet prom no kapa un raudāja, viņa sev aiz muguras izdzirdēja balsi, kas sacīja: “Kāpēc tu raudi?” Viņš bija tai tieši aiz muguras, vienkārši vēroja notiekošo. Un, kad Viņš nosauca viņas vārdu, viņas sirds droši vien palēcās priekā, jo viņas Kungs bija augšāmcēlies no miroņiem.

9 Ak, runā uz mums šajā rītā, Kungs. Dāvā mums Tavu Vārdu un Tavu Garu. Un iedrošini mūs no jauna šajā rītā, kad mēs runāsim par praviešiem un visiem pārējiem, kuri gaidīja šo vareno laiku.

10 Un mēs gaidām vispārējo augšāmcelšanos pēdējās dienās, kad mūsu Kungs atkal atnāks. Līdz tam laikam, Kungs, uzturi mūs veselus, laimīgus, pilnus prieka, gavilējot, un nedzīvojot tik no maizes vien, bet lai mēs dzīvojam no katra Vārda, kas nāk no Dieva mutes. Dāvā to mums, Tēvs, jo mēs to lūdzam Tā Vārdā, Kurš augšāmcēlās no miroņiem un deva mūsu augšāmcelšanās garantiju. Āmen.

11 Kad es pirms maza brīža gāju pa ceļu, es aizdomājos, klausoties putnu dziesmās, kāds tagad ir pavasaris. Pēc tam... Cik atbilstošas ir Lieldienas! Kad ilgstošā, tumšā un

aukstā ziema ir beigusies ar visiem saviem sniegputeņiem un pārējo, tad izlaužas saules gaisma...

Un saules atnākšana rada jaunu dzīvību, jaunu cerību, jaunu gadalaiku, jaunu ražu, jaunas puķes. Viss atdzīvojas. Kā tas cilvēks, kam pat nebija Bībeles, ko lasīt, tomēr zināja, ka ir Dievs. Viņš vienkārši vēroja dabu, kā tas nāk un iet. Rudens ir krustā sišana. Un pavasaris ir augšāmcelšanās un... Vienkārši Dievs ir redzams visā.

12 Un es aizdomājos, klausoties, kā tur dārzā šorīt dziedāja mani mazie putniņi, mani mazie sarkankrūtīši, kā... Vienkārši es viņus mīlu. Es saucu viņus par mani mazajiem radioaparātiem. No rīta es izeju ārā un ieslēdzu savu radio, un klausos to.

13 Un tā, jūs zināt to leģendu par sarkankrūtīti. Tas bija neliels brūns putniņš (saskaņā ar to leģendu), līdz pienāca Lielā Piektdiena. Tur bija Kāds, kas vientulībā mira, un nebija neviena, kas Viņam palīdzētu. Viņš tur bija viens, un Viņš bija pienaglots pie krusta. Un maza, brūna putniņa mēģināja atbrīvot Viņu no krusta. Un tas metās virsū naglām un uz ērkšķiem, kas bija uz Viņa galvas, un visa tā mazā krūtiņa kļuva sarkana no asinīm, un kopš tā laika tā ir sarkana.

Un es nodomāju: “Ak, Dievs, es...lūk, kādu vairogu vēlos es.”

14 Un pavērojiet to mazo sarkankrūtīti, kad tas sev kārtu spalvas. Uzreiz zem tās sarkanās spalvu kārtas ir melnums. Tādas ir viņa pārējās spalvas, bet sarkanā kārtā viņu aizsargā.

15 Tieši to gribu es. Nav nozīmes, cik labi mēs cenšamies būt, mēs joprojām esam grēcinieki. Tikai tas nelielais sarkanais vairogs – lūk, kas padara to citādāku nekā citi putni. Lūk, kas padara mūs citādākus nekā šī pasaule – tikai tas sarkanais Viņa žēlastības vairogs.

16 Šajā rītā mēs esam atnākuši uz Lieldienām, kā jau katrā Lieldienu rītā mēs cenšamies sapulcēties šī agrīnā saullēkta laikā. Un daudzus pēdējos gadus man ir bijis tas gods nākt uz šo draudzes namu un kristīt cilvēkus, un sludināt viņiem Kunga Jēzus augšāmcelšanos.

17 Un vakar vakarā vētras laikā es gatavojos un es domāju: “Kādi būtu tie īstie vārdi, ko pateikt no rīta, šajā augšāmcelšanās dievkalpojumā.” Un manas domas apstājās pie tēmas, par kuru tikko kā izlasīja mūsu brālis, no Ījaba grāmatas 19. nodaļas, no 23. līdz 27. pantam. “Es zinu, ka mans Glābējs ir dzīvs,” sacīja Ījabs. Un es izvēlējos to par tēmu.

18 Un, kad mēs nākam... Kāpēc mēs nākam? – Tam ir viens mērķis, lai mēs varētu iegūt jaunas cerības.

19 Mēs atrodamies uz šīs zemes, un mēs esam...zinām, ka mēs dzīvojam tumsā. Mums to nevajag kaut kā iedomāties vai iztēloties, jo ir skaidrs, ka mēs dzīvojam nāves ēnās. Katru reizi, kad mēs izdzirdam ātrās palīdzības sirēnu, kad mēs ejam garām kapsētai, kad mēs redzam slimnīcu, katrs sirms mats mums atgādina, ka mēs esam nolemti cilvēki; tas attiecas gan uz jauniem, gan uz veciem.

20 Un šādā rītā mēs esam sanākuši, lai iegūtu cerības, kādas jaunas cerības par to, kāpēc mēs esam šeit un kāds ir mērķis. Un es domāju, ka šis ir brīnišķīgs laiks, lai padomātu par tām cerībām, ko mums ir dāvājis Dievs. Un tā, pirmkārt, lūk, ko mēs vienmēr gribam paturēt prātā: pilnīgi nekas nevar mūs iznīcināt, kamēr nebūs piepildījies Viņa, Kurš mūs radīja, mērķis jeb nodoms. Tas nav iespējams. Mēs esam radīti kaut kādam mērķim.

- 21 Šis draudzes nams ir šeit uzbūvēts ar mērķi. Šie pamati netika izrakti, un stūrakmens netika ielikts, un no ķieģeļiem netika uztaisīta ēka, jumts un iekštelpas tikai tāpēc, lai paskatītos, vai tas ir iespējams. Tas šeit bija uztaisīts ar nodomu jeb ar kādu mērķi.
- 22 Tava māja, kurā tu dzīvo, netika uzcelta vienkārši tāpat, tas ir, neviens tā vienkārši laiku netērēja. Tava māja tika uzcelta ar mērķi, lai tā kalpotu kādam mērķim.
- 23 Ja šorīt tu esi atbraucis šurp ar automašīnu, tā mašīna nav uztaisīta, lai vienkārši pārliedzinātos, vai to var uztaisīt. Cilvēks tos materiālus neizšķieda, tā ir uztaisīta ar mērķi un lai kalpotu kādam mērķim.
- 24 Apģērbs, ko jūs nēsājat, netika uztaisīts, lai tikai paskatītos, vai kāds var izveidot kādu griezumu. Tas bija kādam mērķim.
- 25 Barība, ko jūs ēdat, nav izaudzēta uz zemes, lai vienkārši paskatītos, kā tā aug. Tā ir izaudzēta, lai tā kalpotu kādam mērķim.
- 26 Un Dievs neradīja koku, lai vienkārši būtu koks. Viņš radīja koku ar kādu mērķi.
- 27 Un Dievs radīja mūs ar jums ne tāpēc, lai vienkārši paskatītos, kas Viņam sanāks. Viņš ir radījis mūs kādam mērķim. Tādējādi, ir kāds mērķis, kāpēc mēs visi esam šeit. Tu neesi šeit, lai vienkārši būtu par vienu cilvēku vairāk. Tu šeit esi, jo Dievs izveidoja tevi kādam mērķim. Tu neesi šeit, lai vienkārši ēstu barību, kuru ir izaudzējis Dievs. Tu neesi šeit, lai vienkārši dzīvotu mājā, kuru...kuru ir uztaisījis kāds cilvēks, vai lai nēsātu drēbes, kuras kāds ir uzšūvis. Tu esi šeit kādam konkrētam mērķim. Nav nozīmes tam, cik tu esi mazs, cik tu esi liels, cik tu esi svarīgs vai cik tu esi nesvarīgs, tu esi šeit, lai kalpotu kādam mērķim.
- 28 Tāpat kā mans pirksts ir kādam mērķim. Nags uz mana pirksta ir kādam mērķim. Mana acs un katra mūsu ķermeņa daļa ir tāpēc, lai kalpotu kādam mērķim. Un tas netika izveidots, lai vienkārši paskatītos, kā tas izskatīsies tajā vietā. Bet tas bija tur novietots, lai kalpotu savam mērķim. Tāds bija Dieva Dievišķais plāns – šādi izdarīt.
- 29 Un, ja mēs esam šeit ielikti ar kādu mērķi, tad nekas mūs nevar iznīcināt, kamēr šis Dieva mērķis nav piepildījies. Nekas nevar mums kaitēt, kamēr nav pilnībā īstenojies tas mērķis, kāpēc Dievs mūs šeit ir nolīcis. Nav nozīmes, cik daudz mums ir nelaimju, kādas sirdssāpes vai bēdas mēs piedzīvojam, tie visi ir iemesli, un tam ir pamatojums.
- 30 Paņemsim, piemēram, Nou no Bībeles. Toreiz atnāca plūdi, un visa zeme tika iznīcināta. Augu valsts un viss pārējais tika iznīcināts, izņemot Nou un pēcnācējus, ko viņš bija paņēmis šķirstā.
- 31 Dieva mērķis nekad nevar ciest sakāvi. To izjaukt nevar nekas. Tāpēc, cik gan laimīgiem mums šodien būtu jābūt, paļaujoties uz šo brīnišķīgo dzīvā Dieva Vārda atklāsmi, ka ne lietas esošās, ne nākamās; ne kādas slimības, ne bēdas, ne nāve, ne briesmas, nav nekā, kas varētu mūs šķirt no dzīvā Dieva nodoma jeb mērķa. To, ko Dievs ir iedomājies Savā prātā, ko Viņš Savā sirdī ir nolēmis īstenot – nav tāda dēmona, nav tāda spēka, pilnīgi nekas nevar šķirt no Dieva varenā, nemirstīgā, mūžīgā plāna. Ir jābūt tā, kā Dievs ir pateicis.
- 32 Tātad mēs redzam, ka tajā laikā, kad visai pasaulei bija jātiek iznīcinātai plūdos, Dievs bija kaut ko sagatavojis. Sagatavojis kam? – Lai saglabātu Savu mērķi jeb nodomu. Viņš izdarīja to Noas dienās.

33 Un Viņš dara to šodien. Viņš ir kaut ko sagatavojis, lai saglabātu to Savam mērķim. Viņš saglabās draudzi. Viņš saglabās cilvēkus. Viņš saglabās pavalstniekus Savai varenajai valstībai, ko nāve nevar iznīcināt. Un mēs aptveram, ka tas ir caur ticību, ka mēs tam ticam, bet augšāmcelšanās dod mūsu ticībai stingru pamatu. Nekas to nevar iznīcināt. Kā reiz rakstīja dzejnieks:

Ak, kāds dievišķās godības gaidāmais prieks,

Ko redz Dieva nopirktās glābšanas mantinieks,

No Viņa Gara dzimis un Viņa Asinīs mazgāts es!

34 Kādu drošu garantiju dod šī stiprā klints, mūsu svētītā Iemīļotā Kunga Jēzus augšāmcelšanās. To nevar iznīcināt. Tā ir iestādīta. Tā ir Dieva Sēkla. Tas ir Dieva mērķis – iedot mums svētīto Svēto Garu. Tas ir Dieva mērķis – parādīt mums zīmes un brīnumus, un brīnumdarbus. Tas ir Dieva mērķis, un neviens to nevar iznīcināt! Pret to var sacelties visi elles spēki, taču tā uzvarēs. Mums ir Dieva mūžīgais apsolījums. Var uzrasties visādi skolotāji un visādi “ismi”, var uzrasties varenas programmas, var uzrasties vēl kaut kas, un šķitīs, ka tā tiks iznīcināta, taču to nav iespējams iznīcināt. Tas ir Dieva nodoms – nodrošināt, ka tā uzvarēs.

Tādējādi, tas nav atkarīgs no manis vai no jums, vai tā tiks iznīcināta vai nē. Tas ir atkarīgs no Dieva. Un mēs varam droši paļauties uz to, ka Dievs nekad nepieļaus, ka mūsu mantojums tiek iznīcināts, jo Viņa mērķis ir iedot to mums.

35 Un tā, mēs aizdomāsimies šodien arī par iznīcināšanām, par mēģinājumiem iznīcināt. Mums ir apsolījums, ko ir devis pats Kristus.

36 Mēs aizdomāsimies par tiem ebreju bērniem, kad Dievam priekš viņiem bija mērķis, kad viņi atradās Bābelē un kad ceplis bija sakurināts septiņas reizes karstāk kā jebkad, lai iznīcinātu Dieva nodomu. Visa Bābele bija sanikņojusies. Viņi bija apņēmušies (sātans bija apņēmis) iznīcināt Dieva nodomu, jo viņš zināja, ka šos jaunekļus iemetīs ceplī. Tāpēc viņš sakarsēja cepli (kad viņi to kurināja) septiņas reizes karstāku, lai būtu droši, ka Dieva programma tiks iznīcināta.

Bet Dievs gribēja parādīt Savu spēku. Un visa Bābele un visa elle nespēja izjaukt šo nodomu. It nemaz. Tam nebija nozīmes, pat ja viņi būtu sakūruši to cepli miljons reižu karstāku, tas it nekādi nebūtu iznīcinājis Dieva nodomu. Dievs gribēja parādīt, ka Viņš ir atbrīvošanas Dievs un ka Viņš dāvā atbrīvošanu, kam vien vēlas, un nekas nevar patraucēt Viņa programmai.

37 Un tā, kad viņi sakūra cepli, Sadrahs, Mesahs un Abednego it nemaz nezināja, ka viņi iznāks no tā cepla, jo viņi paši pateica: “Mūsu Dievs ir spējīgs mūs atbrīvot. Tomēr, pat ja tā nenotiks, mēs nepielūgsim tēlu.” Dievam bija kāds, kurš Viņam kalpoja, un Viņa nodoms netika izjaukts. Uguns nevar...nevar izjaukt Dieva plāna mērķi.

38 Un, ak, kā man patīk to pateikt šajā rītā! – Visas ūdeņraža bumbas pasaulē nekādi nevar izjaukt Viņa draudzes augšāmcelšanos. Visi nepareizie skaidrojumi un visa matemātika, un...un viss pārējais, ko ir nomaskējusi šī gudrā pasaule, lai īstenotu savu mērķi (iznīcināt Dieva bērnu ticību), tas viņiem neizdosies. Šī ticība dzīvos vienmēr.

39 Tāds bija Dieva mērķis – parādīt, ka Viņam ir vara pār mežonīgajiem lauku zvēriem. Un reiz viņi kādā alā bija ielikuši lauvas. Un viņi bija tās tik ļoti izbadinājuši, ka tās izsalkumā varēja vienā rāvienā saraustīt cilvēku gabalos. Un velns nodomāja: “Protams, es varēšu iznīcināt to pravieti, Daniēlu.”

40 Bet Daniēls savā sirdī bija apņēmis pildīt Dieva nodomu. Un to viņa sirdī bija ielicis Dievs. Pirms Daniēlam varēja uzrasties tāda vēlēšanās, bija jābūt kaut kam, kas to vēlēšanos radītu. Pirms viņam varēja uzrasties tāda ticība, bija jābūt kaut kam, kas pateiktu viņam, ka ir Dievs, kas spēj atbrīvot.

41 Un, ak, kā šorīt tas atbilst tai ticībai, dzīvā Dieva dzīvajai ticībai Viņa draudzē. Mūsu sirdīs ir kaut kas, kas saka, ka ir kāda zeme tur, upes otrā krastā. Es nevaru parādīt uz šo zemi ar pirkstu, to nevar izdarīt neviens cilvēks. Taču mūsos ir kaut kas, kas saka mums, ka:

Kaps nav mūsu galamērķis.

No pīšļiem tu nācis, pīšļos tu aizej,

Tas nebija teikts par dvēseli.

42 Mūsos ir kaut kas, degoša uguns, gaisma, kuru iededza Dievs, un to nevar nopūst nekādas brāzmas. Nekādi aukstumi draudzē, nekāda vienaldzība starp cilvēkiem, nekādas šīs pasaules vajāšanas nespēs nopūst to liesmu, kuru ir iededzis Dievs. Jo tas ir Dieva mērķis, lai Viņa brīvības lāpa degtu līdz līdz Tā Kunga atnākšanai. Un to nespēs nopūst nekādi spēki. Kad tie pūš, tie tikai uzpūš tās liesmu vēl gaišāku. Gadsimtu laikā ir pierādījies, ka vajāšanas stiprina draudzi.

43 Un Daniēls, nezinādams, kā Dievs to izdarīs, un nezinādams, vai Dievs to izdarīs, bet zinot, ka Dievs ir spējīgs, un zinot, ka dziļi viņā kaut kas viņam to sacīja... Redziet, Dievam bija mērķis. Viņš bija nokārtojies, lai viss darbojas tam mērķim.

44 Un šodien pilnīgi viss... (nav svarīgi, cik vienaldzīgi mēs reizēm šķietam un cik savādi viss notiek, un kā draudze nonāk *tādā* stāvoklī vai *šitādā* stāvoklī) ...tas viss ir Dieva Dievišķajā nodomā, lai izveidotu mums tādu formu un uztaisītu no mums to, ko grib Viņš. Kurš gan zina labāk par Radītāju, kādu formu piešķirt materiālam?

45 Un lauvas nevarēja apēst pravieti, jo Dievs atsūtīja eņģeli. Viņš lika tur blakus nostāties eņģelim, lai aizsargātu šo pravieti, jo Dievam bija mērķis. Viņš gribēja parādīt šim iedomīgajam ķēniņam Savu vareno roku un Savu nodomu.

46 Manuprāt, tieši tas notiek šodien, Dievs sagatavo cilvēkus, lai Viņš varētu parādīt Savu vareno roku, lai piepildītu Savu vareno nodomu. Ak, es šorīt esmu tik priecīgs, ka Viņš dzīvo manā sirdī, ka Viņš nav miris Dievs. Viņš ir dzīvs Dievs. Un dziļi manī...

Vakar no rīta es sēdēju friziera krēslā, lai apgrieztu matus. Man matus grieza jauns puisis, tur pie brāļa Īgana veikala. Un es vienkārši tur sēdēju galvu nokāris, un, ak, es biju ļoti noguris. Sanāksmes bija ļoti garas, un no rīta es centos tikt prom, lai nedaudz atpūstos pirms nākamajiem dievkalpojumiem. Un es biju tik ļoti noguris, šķita, ka mana sirds teju vai pārstās darboties. Un kamēr es tur sēdēju, es pēkšņi izdzirdēju, ka visi man apkārt runā, bet šķita, ka es pats atrados kaut kur citur.

48 Es nodomāju: "Vai man bija infarkts, un es vienkārši mirstu šajā friziera krēslā?" Es nodomāju: "Interesanti, vai tiešām tas notiek?" Es sajutu savas rokas, tās bija sastingušas, un šķita, ka mana sirds ir pārstājusi sisties. Un es nodomāju: "Ak, bet ir taču...Evaņģēlijam ir jātiek sludinātam. Un nav tāda spēka, kas spētu mani paņemt, pirms Dieva nodoms tiks piepildīts."

49 Pilnīgi nekas nevar man kaitēt, it nekas, kamēr nav piepildīts Dieva nodoms. Un, kad tas būs piepildīts, es gribu doties līdz ar Viņa nodomu. Kad Viņš būs beidzis, tad arī es būšu. Kad Viņš būs beidzis ar mani, tad mana dzīve būs beigusies.

50 Kad Viņš būs beidzis ar tevi, tad tev viss beigsies. Tādā gadījumā, kāda tam visam nozīme? Dievs tur to visu Savā rokā. Vai mēs esam jauni vai veci, mēs nezinām, kad Dieva nodoms būs piepildīts un pabeigts. Reizēm Dievs paņem zīdainīšus, lai parādītu, ka Viņš var vadīt viņu mazās dvēselītes. Visam, ko Viņš dara, ir kāds mērķis. Viņš pateica, ka pat zvirbulis nevar nokrist zemē bez Viņa ziņas. Viss kalpo Viņa nodomam tieši īstajā stundā un laikā. Tas viss ir Viņa Dievišķajā plānā. Nekas nevar to iznīcināt.

51 Kāda garantija tā bija Ābrahāmam pēc tam, kad viņš bija atradis Dievu un sapratis, ka Dievam bija nodoms, ka (lai īstenotu šo nodomu) Viņš radīs bērnu caur Sāru un Ābrahāmu. Un caur šo dēlu, Īzāku, bija jāatnāk Kungam Jēzum. Un šim mērķim Viņš radīja Sāru un Ābrahāmu un grasījās padarīt viņus par lielu tautu. Un radīt šo dēlu...izvēlējās tam visnepiemērotākos cilvēkus.

52 Cik savādi, ka Dievs darbojas neizprotamos veidos! Nu, izskatījās, ja jau Viņam bija, lūk, šādi jārada pasaulē bērns, Viņš būtu atradis auglīgu sievieti. Izskatījās, ka Viņam būtu vajadzīgs vīrs, kas nebūtu neauglīgs.

Bet Ābrahāms un Sāra bija precēti jau daudzus, daudzus gadus, un viņa bija neauglīga. Viņa nespēja dzemdēt bērnu. Nu, izskatījās, ka šādā gadījumā Viņam būtu vajadzējis izmantot kādu jaunu sievieti, kas būtu spējīga dzemdēt, kura būtu dzemdējusi šo bērnu. Taču Dievam patīk demonstrēt Savu žēlastību. Dievam patīk paņemt to, kas ir nekas, un kaut ko no tā uztaisīt, jo Viņš ir Radītājs.

53 Lūk, kāpēc Viņš paņēma jūs un mani. Mēs bijām pilnīgi nepiemēroti tam, lai Viņš izveidotu sev bērnus no mums, kuri bijām nožēlojami un nelādzīgi, un pazuduši, akli un nepievilcīgi, lai izveidotu mūs par Saviem piemīlīgajiem bērniem. Tāds ir Dieva mērķis – šādi izdarīt.

54 Un vēl, tā vien šķita, ka, lai to īstenotu, Dievam būtu jāpaņem jauna sieviete un jauns vīrietis, jauna sieviete un jauns vīrietis, kuri tikko būtu apprecējušies. Ka Viņam būtu bijis jāsaka: “Un tā, jums nav bijuši bērni, un Es izdarīšu tā, ka piedzimst jūsu dēls. Es grasos...tas būs Mans Īzāks.”

55 Taču Dievs sava nodoma īstenošanai izvēlējās septiņdesmit piecus gadus vecu vīrietī un sešdesmit piecus gadus vecu sievieti, lai parādītu, ka cilvēks var būt vecs vai jauns – Dievs tik un tā var īstenot un īstenos Savu nodomu. Noteikti.

56 Un, kad Ābrahāmam bija septiņdesmit pieci gadi, viņš saņēma Dieva apsolījumu. Viņš pateica to Sārai. Un šeit velns pateica: “Vai zini ko? Es to vienkārši nedaudz novilcināšu. Es domāju, ja es panākšu, ka viņi vēl vairāk noveco, viņi pazaudēs ticību, un viņi sapratīs, ka tas nav iespējams. Viņi trīs jau septiņdesmit piecos gados, ja vien man izdosies to uz kādu laiku aizturēt...” Un viņš to aizturēja līdz Ābrahāmu un Sāru salieca vecums, mati nosirmoja, pleci nolaidās.

57 Tas vienkārši parāda, ka nekas nevar izjaukt Viņa nodomu. Pat nāve nevar izjaukt Viņa nodomu. Ābrahāms ne ar ko neatšķīrās no miruša, un Sāras klēpis jau bija miris kādus četrdesmit vai piecdesmit gadus. Tomēr nekas nespēja izjaukt Dieva mērķi. Viņas ķermenis bija vecs, tas bija vienās grumbās, piena vēnas bija izkaltušas. Viņas sirds bija tik vāja, ka tā nespētu izturēt dzemdības. Taču Dievs ļauj mums šeit saprast, ka Viņa nodoms necietīs sakāvi. Viņš pārmainīja Sāru un padarīja viņu par atkal jaunu sievieti, un paņēma simts gadus vecu vīru, un padarīja to atkal jaunu.

58 Nav svarīgi, cik neprātīgi tas varbūt izskatās, Dievs deva apsolījumu. “Un Ābrahāms par Dieva apsolījumu nešaubījās neticībā, bet bija stiprs, Dievam godu dodams, jo viņš uzskatīja, ka Dievs ir spējīgs paveikt to, ko Viņš bija apsolījis.”

59 Tādā gadījumā, kādiem šorīt vajadzētu būt mums? Mēs esam Viņa apsolījuma bērni. Mēs, būdami miruši Kristū, mēs esam Ābrahāma sēkla un pēc apsolījuma esam mantinieki līdz ar viņu. Tādā gadījumā nav svarīgi, cik daudzas slimības atnāk vai no kā mēs nomirsim, kādu nabadzību piedzīvosim – Dieva nodomu nav iespējams izjaukt! Viņš mūs augšāmcels. “Es dzīvoju, un jūs dzīvosiet.” Tā ir mūsu cerība.

60 Un es saprotu, tā kā šodien ir mana dzimšanas diena, ka es kļūstu par vecu vīru. Es skatos uz sevi spogulī un es redzu, ka tas puika, kas uzbūvēja šo lūgšanu namu, jau vairāk nav puika. Viņš kļūst par padzīvojušu vīru: salīkuši pleci, sāk sirtot bārda, mati pazūd. Tomēr nekas nevar izjaukt Dieva nodomu, nekas! Tādējādi es droši paļaujos uz apsolījumu: “Es dzīvoju, un arī jūs dzīvosiet.” Es pievienojos seno laiku Ījabam: “Es zinu, ka mans Pestītājs ir dzīvs, un pēdējā dienā Viņš nostāsies uz zemes.” Lūk, kāds ir Dieva mērķis jeb nodoms. Man ir jākalpo šim nodomam. Visai manai dzīvei ir jātiek ievestai Viņa nodomā un Viņa programmā. Šādi tas ir katram no mums. Dievam ir mērķis, lai...

61 Vecais Ābrahāms varēja...varēja izturēt, redzot Viņu, kurš ir neredzams, jo tāds bija Dieva nodoms, ka viņš zināja, ka Dievs deva viņam to apsolījumu. Tas... Nebija svarīgi, cik pretrunīgi viss izskatījās, Dievs bija devis Ābrahāmam to apsolījumu. Un tā Dievs piepildīja Savu apsolījumu. Viņš piepildīja to Ābrahāmam. Viņš piepildīja to visiem Saviem bērniem. Un Viņš turēs savu solījumu!

62 Tā bija ar Mozu, kad viņš bija apmācīts visā eģiptiešu gudrībā, kad viņš zināja, ka Dievam ir mērķis viņa dzīvē.

63 Tā bija Johebedu, viņa māti, kura paņēma savu dārgo bērniņu, tajā laikā visskaistāko bērniņu pasaulē, maigu mazulīti, un ielika viņu šķirstā, un iestūma viņu Nīlā, kur krokodili jau bija nobarojušies no mazajiem ebreju bērniņiem, jo tos baroja krokodiliem. Bet viņa paņēma savu bērniņu un iestūma viņu nāvei tieši zobos, zinot to, ka Dieva apsolījumu nav iespējams izjaukt. “Ābrahāma Dievs, parūpējies par manu bērniņu un aizved viņu līdz tam mērķim, kādam Tu viņu esi radījis.” Visu Nīlas ūdeņu nepietiktu, lai viņu noslīcinātu. Visas pasaules krokodili nespētu viņu aprīt. Dievs bija viņu izredzējis.

64 Un tāpat kā viņš bija Dieva izredzēts tam mērķim, tā mēs, kas ticam Kunga Jēzus augšāmcelšanai, esam Dieva izredzēti šodien. Un nekādas bumbas, nekāda elle, nekas neizjauks Dieva nodomu. Mums ir jābūt augšāmcelšanā. Tas ir apsolījums, kuru mēs esam saņēmuši no Dieva. Dieva nodoms.

65 Un Mozus, kad viņš kļuva pilnus četrdesmit gadus vecs, pusemūža vīrs, un viņš bija apmācīts skolā... Taču reizēm, lai īstenotu to, ko Viņš ir apsolījis, Dievs rīkojas diezgan skarbi. Viņš paņēma un aizveda Mozu dziļi tuksnesī, kur ļāva viņam saklausīties brēcienos un dažādos trokšņos, kad viņš klejoja pa tuksnesi. Un tur, dziļi tuksnesī, vienatnē, kur gaudo vējš, skorpioni un kobras, un viens tuksnesī, viņš teju vai aizgāja bojā. Nekas nevar izjaukt Dieva nodomu. Dievs radīja Mozu, un Mozum bija jāizdara tas, ko viņam pateica izdarīt Dievs. Tāpēc ka Dieva nodomu nav iespējams izjaukt.

66 Tā notika ar mūsu šī rīta personāžu Ījabu tad, kad viņš bija nonācis savās visdziļākajās ciešanās, kad viņš bija zaudējis visas savas bagātības. Viņa bērni bija miruši, viss viņa ķermenis bija augoņos. Viņš vēl nekad nebija piedzīvojis tik lielas ciešanas. Sēdēja uz pelnu kaudzes, ar šķembu kasīja augoņus, viņa sieva stāvēja durvīs, sacīdama: “Kāpēc tu nenolādi Dievu un nemirsti?”

67 Kad viņa draudzes locekļi pagrieza viņam muguru uz septiņām dienām un viņu apsūdzēja, kaut viņiem būtu vajadzējis viņu mierināt. Taču viņi apsūdzēja viņu, ka viņš ir slepens grēcinieks, apsūdzēja viņu, ka viņš ir atkritējs.

68 Tieši tajā smagajā stundā, tieši tajā smagajā brīdī Dievs aizveda Ījabu uz svētajām smiltīm, kurp Viņš aizved katru ticīgo, uz personīgu pārdzīvojumu, dziļi tuksnesī, kā Viņš izdarīja ar Mozu, slepenajā istabiņā, kur Viņš ievēd tevi, ogļu šķūnī, kur to saņēmu es. Dievam ir vieta, mērķis un laiks. Un, kad Viņš noveda Ījabu līdz tādām stāvoklim, Viņš aizveda viņu uz svētajām smiltīm. Jo Viņš grasījās atklāt viņam kaut ko, kas nekad nepazudīs.

69 Ak, tās svētās smiltis! Viņam ir jāaizved uz turieni katrs īsts bērns. Viņš aizved tevi uz tām vietām, kur nevar atnākt nekāds velns. To nevar izskaidrot neviens skolotājs. Tur, uz tām smiltīm Viņš tev iedod kaut, kas...pārdzīvojumu, kuru tu laikam ejot nekad neizmirsīsi, nav svarīgi, cik ateistiska varbūt kļūs tava māte, tavs tētis, tavs vīrs, sieva, tavi kolēģi. Katram īstam ticīgajam ir vieta, kur viņu satika Dievs, pilnīgi katram. Tāda vieta ir katram ticīgajam. Katrs cilvēks, kas ir dzimis no Dieva Valstības, zina to vietu, to minūti, to stundu, kur Dievs viņu ieguva. Un uz šīm svētajām smiltīm, degošā krūma Klātbūtnē, Viņš tam ticīgajam izdarīja kaut ko, ko nevarētu iznīcināt viss šīs pasaules intelekts. "Uz šīs klints Es uzcelšu Savu draudzi, un elles vārti to neiznīcinās." Uz šīs klints, uz garīgās atklāsmes par augšāmcelto Jēzu! Uz šīs klints!

70 Ījabs bija ciešanās, viss bija zudis. Viņa sieva bija vērsusies pret viņu un apsūdzēja viņu. Un visi viņa ticīgie draugi bija vērsusies pret viņu, jo viņiem bija tikai teoloģija. Un arī visi pārējie bija vērsusies pret viņu.

71 Taču Dievs sacīja: "Panāc šurp, Ījab. Es tev kaut ko iedošu, zēn. Es ielikšu tevī kaut ko tādu, ko nevarēs izkratīt visi elles velni." Un pat ja visi šīs pasaules skolotāji var apsūdzēt tevi tādā vai citādā veidā, taču tas stāvēs stingri. Vai jūs zināt, ko Viņš izdarīja? – Viņš vienkārši nedaudz pacēla priekškaru un sacīja: "Ījab, paskaties turp!" Un ko ieraudzīja Ījabs? Ko tad, jūsuprāt, viņš ieraudzīja? – Viņš ieraudzīja pirmās Lieldienas. Viņš ieraudzīja pirmās Lieldienas, un viņš iekliedzās: "Es zinu, mans Glābējs ir dzīvs!"

72 Ak, cik svētīta ir tā vieta! Katrs vīrs, kas ir Dieva izredzēts, un katra sieva un bērns atnāk uz to vietu, uz tām svētajām smiltīm, kur Dievs paceļ priekškaru, un tu redzi Viņu Viņa augšāmceltajā spēkā. Tu zini, ka Viņš ir dzīvs. Un mēs tāpat kā Ījabs varam iekliegties: "Es zinu, ka mans Glābējs ir dzīvs, un pēdējā dienā Viņš nostāsies uz zemes. Kaut arī tārpī saēdīs manu ķermeni, tomēr es skatīšu Viņu šajā miesā."

73 Šis pirmais Lieldienu skatījums lika pravietim iekliegties. Dārdēja pērkonu un zibeņoja zibeņi. Viņš ieraudzīja pirmās Lieldienas. Kad viņš to ieraudzīja? – Nevis tad, kad viņam mugurā bija viņa...viņa kārtīgās drēbes, nevis tad, kad viņš, iespējams, bija rūpīgi saņemējis savus matus, nevis tad, kad viņš baudīja lielisku veselības stāvokli. Bet gan tad, kad viņš bija grūtībās, kad viņš gulēja grūtībās, tajā stundā ļoti tuvu nāvei, lūk, kad viņš ieraudzīja Lieldienas. Lūk, kur viņš ieraudzīja pirmo augšāmcelšanos.

74 Ak, līdzīgi notika ar jums un ar mani. Tas notika, kad mēs kaut kur gulējām pie altāra, līdz mēs bijām gatavi mirt un sacījām: "Kungs Dievs, izdari kaut ko priekš manis!" Lūk, kad Dievs paceļ priekškaru, un mēs ieraudzījām Lieldienas.

75 Mēs neieraudzījām Lieldienas kā tikai teoloģiju. Mēs neieraudzījām Lieldienas kā jaunu drēbju apģērbšanu. Mēs neieraudzījām Lieldienas kā mazus trusīšus un

krāsotas olas. Mēs ieraudzījām Lieldienas Kunga Jēzus Kristus augšāmcelšanās spēkā. Tās bija īstās Lieldienas.

Un, kad viņš iekliedzās, Dievs atbildēja ar uguni.

76 Tā bija ar Dāvidu, kad viņš bija atraidīts un devās trimdā. Tā bija ar Dāvidu, kad viņš bija sagrēkojis un izdarījis to briesmīgo noziegumu. Tā bija ar Dāvidu, kad viņš bija apmulsumā un bija nomiris viņa dēls, viņa sirdsprieks. Tā bija ar Dāvidu, pravieti un ķēniņu, kurš raudāja, redzēdams, ka viņš kļūst vecs un ka viņam būs jāatgriežas zemes pīšļos. Tā bija ar Dāvidu, kurš sacīja: “Un arī mana miesa dusēs cerībā, jo Tu Savam Svētajam neliksi redzēt satrūdēšanu, ne arī Viņa dvēseli Viņš pametīs ellē.”

77 Tas notika, kad Dāvidam bija pats grūtākais brīdis. Tas notika, kad Dāvids bija apmulsis un nomocīts, un ļoti tuvu nāvei. Lūk, kad Dievs pacēla priekškaru un sacīja: “Paskaties turp, Dāvid.”

78 Dāvids sacīja: “Mana miesa dusēs cerībā, jo Tu Savam Svētajam neliksi redzēt satrūdēšanu. Un Viņa dvēseli Viņš pametīs ellē. Tāpēc mana miesa dusēs cerībā.”

79 Ak, lūk, kādā brīdī tas notiek, draugs. Lūk, kādā laikā. Tajās kritiskajās, mokošajās stundās, lūk, kad mēs redzam augšāmcelšanos. Tieši tādā laikā Dievam patīk izrādīt Viņa žēlastību. Tieši tādā laikā Dievam patīk mierināt Savus bērnus.

80 Vistumšākā stunda, kādu vien šī pasaule bija piedzīvojusi, bija Lielā Piektdiena, kad visas cerības...viss bija uzrakstīts, visas cerības, kas viņiem bija, bija tas, kas bija uzrakstīts uz papīra. Visas cerības, kas viņiem bija, bija tas, ko bija pateicis kāds filozofs. Bet tur Golgātā mira Miera Valdnieks. Tā bija vistumšākā stunda, kādu vien pasaule bija redzējusi.

81 Bet Lieldienas atnesa visgaišāko stundu, kādu vien pasaule bija redzējusi, jo aizgāja visa māņticība un visas šaubas, un visas bailes, kad Dievs Viņu augšāmcēla.

Kāpēc bija tumšs? Kāpēc atnāk tumsa?

82 Ziniet, aizdomāsimies, kā es pirms brīža runāju, par putniem, par puķēm, par to, kāpēc mazās Lieldienu lilijas [Garziedu lilijas-Tulk.] zied Lieldienās? Kāpēc putni dzied pavasarī? Kāpēc parādās ziedi? Tāpēc ka tuvojas vasara. Kāpēc tas notiek? Februārī, praktiski vissliktākajā mūsu mēnesī, ziema turpinās un turpinās, līdz tā izdara savu pēdējo triecienu, tad viņa atkāpjas, lai dotu vietu dzīvībai. Nāve ir izdarījusi savu pēdējo triecienu. Tai ir jāatkāpjas un jāļauj dzīvībai ieņemt tās vietu.

83 Kāpēc pirms dienas sākuma ir tumšs? Pirms dienas sākuma ir vistumšākais brīdis. Zinātnieki mums saka, ka gaisma izdara spiedienu, paceļoties, nolaižoties. Pasauli visapkārt apspīd saule. Tās gaisma spiež uz tumsu, un tā izdara savu pēdējo triecienu. Tā vairs nevar nostāvēt. Tumsa nekad nevar nostāvēt gaismas klātbūtnē. Tā nespēj to. Gaisma ir desmit miljonu reižu stiprāka nekā tumsa. Tāpēc gaisma un tumsa nevar dzīvot kopā. Un, kad gaisma sāk pacelties, tumsa nosēžas un kļūst blīva. Tā saspiež to kopā.

84 Līdzīgi kā iepilināt tinti veļas vannā, kas ir pilna ar balinātāju – tās vienkārši vairs nebūs. Kad tā ir iepilināta balinātājā, tintei vairs nav melnuma. Tā pati kļūst par balinātāju.

85 Ak, tieši tā notiek ar grēku. Kad tas ir iepilināts Glābēja Asinīs, tā vienkārši vairs nav. Tas ir pazudis. Nav brīnums, ka Viņš sacīja, ka tā ir aizmirstības jūra, ar Dieva balinātāju piepildīta vanna, kur to vairs nekad nevar atrast, tas vienkārši ir sadalījies, tā vairs nav. Tieši tā notiek ar grēku, kad tu reiz ieraugi reālu augšāmcelšanos un to maksu, kas tika samaksāta par to augšāmcelšanos.

86 Tumsa koncentrējas, jo tai drīz ir jāpazūd. Un tad, tikko kā parādās gaisma, tumsas vairs nav. Kur tā ir devusies? Kas notika ar to melno nakti, kas pirms pāris stundām ieskāva šo draudzes

namu? Šobrīd tā vienkārši vairs nevar eksistēt, spīd saule. Kur tā palika? Uz kuriem tā pacēlās vai kurp tā nolaidās? Tās vienkārši vairs nebija.

Un iemesls tam, kāpēc bija tumsa, bija tas, ka nebija gaismas.

87 Un iemesls, kāpēc cilvēkam nebija cerības – nebija augšāmcelšanās. Bet Lieldienas atnesa augšāmcelšanos. Tagad tumsas vairs nav, ir gaisma.

Mēs iesim šai Gaismā, šai brīnišķā Gaismā,

Kas žēlastības rāsas lāsēs spulgojas.

Apspīdi mūs visus dienā un naktī,

Jēzus, šīs pasaules Gaisma.

88 Nakts izdara spiedienu, un, ziniet, tagad attiecināsim to uz valstīm. Šī ir vistumšākā stunda, vistumšākā stunda, kādu vien šī pasaule ir redzējusi. Pat daba dreb. Vienā brīdī visa šī zeme var pārvērsties pulverī. Kas notiks ar reakciju...ar udeņraža reakciju vai...vai ar skābekļa...vai ar kādu no tām lielajām bumbām, atomu reakciju? Katrs koks, katra zālīte, viss: katrs zariņš, katrs nodoms, katrs cilvēks, pilnīgi viss izjuks gabalos un atgriezīsies skābju stāvoklī. Vai redzat, kas tas ir? Visa pasaule dreb. Bumbas ir gatavas.

89 Izskatās, ka viss notiek precīzi iestatītā laikā. Un, ja tumsai ir iestatīts savs laiks, tad cik daudz vairāk savs iestatījums būs gaismai!

90 Kāpēc šobrīd ir tik tumšs? Kāpēc notiek visas tās lietas? Visas draudzes pārtrauc sadraudzību. Mēs strīdamies. Ak, vai tas... “Es esmu metodists. Es esmu prezbitēriets. Es esmu pentakosts. Es esmu no Dieva draudzes. Es esmu no Asamblejām.” Ak, vai tad jūs neredzat, bērni? Ja mūsu pamats ir tikai tajā, tad mēs esam visnelaimīgākie cilvēki pasaulē.

91 Es tā priecājos par to slepeno svēto vietu, par to vietniņu tur uz Ohaio avēnijas, kādā ogļu šķūnī tonakt, kad Dievs pacēla priekškaru. Metodisti, baptisti, prezbitērieši, pentakosti – tad tas viss izzuda, jo es ieraudzīju Lieldienas. Es ieraudzīju Jēzu kā manu Glābēju. Es ieraudzīju Viņu kā Augšāmcelšanos un Dzīvību. “Kas Man...Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs. Ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs ne mūžam.” Es ieraudzīju Viņu kā vienīgo Ķēniņu un Valdnieku, kā vienīgo manu palīdzību, kā vienīgo Mūžīgās Dzīvības Devēju, Vienīgo, kas var dziedināt manas slimības, paņemt prom manas slimības, Kurš var augšāmcelt mani pēdējās dienās. Viņš vienkārši ļāva man ieskatīties aiz priekškara. Un es ieraudzīju Viņu, Augšāmcelšanos. Tad es pievienojos Ījabam: “Es zinu, ka mans Izpircējs ir dzīvs.” Un pēc tam vairs nav nekādu metodistu vai baptistu, vai prezbitēriešu, vai pentakostu – mans Izpircējs ir nemainīgi dzīvs.

92 Jūs varat sacīt: “Nu, tas ir *šādi*, bet tas ir *šitādi*, ja vien tu nedari *to*, ja vien tu nedari *šito*...”

93 Es zinu, ka tas nav pareizi, jo es ieskatījos aiz laika priekškara. Es esmu pabijis uz svētajām smiltīm, līdz ar ikvienu ticīgo, kas ir šeit. Nekāds ļaunais gars nevar pieskarties tām smiltīm. Nekāds teoloģijas doktors nevar. Viņš mani dziedināja, kad es biju slīms. Viņš mani izglāba, kad es biju pazudis. Viņš ir mūžīgi dzīvs.

Tu jautā man, kā zinu es, ka Viņš ir dzīvs,

Viņš dzīvo manā sirdī.

Viņš nav miris, bet Viņš ir augšāmcēlies no mironiņiem.

94 Un šī lielā tumsa, kas šobrīd ieskauj zemi, tikai pasludina, ka Gaisma laužas lejup.

95 Kad nāve ir tik ļoti pietuvojusies, kad ir palikusi tikai stunda... Jau pēc stundas šī pasaule var satikt savu nāvi. Ja jau nāve atrodas tik tuvu, tad kāpēc gan? Dzīvības dēļ, Dzīvība nāk, augšāmcelšanās, Lieldienas visiem Dieva bērniem nolaižas, tas izdara spiedienu. Eņģeļi nonāk lejā.

Varenais Svētais Gars atnāk. Tumša izdara savu pēdējo triecienu, jo pavisam drīz šeit būs Gaisma. Atnāks Kristus, gadsimtu cerība un prieks, īstena augšāmcelšanās visiem ticīgajiem. Jo mēs būsim līdzdalībnieki Viņa augšāmcelšanā, kā mēs esam bijuši līdzdalībnieki Viņa ciešanās. “Kas cieš līdz ar Mani, tas valdīs kopā ar Mani.”

Ak, vai debesīs man jāuzbrauc uz bezrūpības ziedu gultas,

Kad citi cīnījās, lai balvu gūtu, un asins jūras šķērsoja?

Nē, man jācīnās, ja jāvalda ir man. Vairo drosmi, Kungs.

96 Tā ir mana lūgšana. Ak, man nav jāiet kā glēvulim. Ak, man nav ikdienas jāklīst apkārt ar nolaistu galvu, it kā būtu noticis kaut kas briesmīgs. Kad es skatos uz šo pasauli un visu viņu tumsu, un uz viņu neprātīgo uzvedību, man ir jāpaceļ mana galva, jāstaigā ar paceltu galvu starp ērgļiem, saprotot to, ka es zinu Viņu Viņa augšāmcelšanās spēkā. Viņš ir dzīvs, tāpēc arī mēs dzīvosim. Viņš ir augšāmcelies no miroņiem, tāpēc arī es augšāmcelšos. Arī jūs augšāmcelieties. Lūk, ko Lieldienas nozīmē ticīgajam.

97 Pirms kāda laika, toreiz... Bija Pirmais pasaules karš. Tur tika izmantotas stipras gāzes, tādas kā iprīts un hlors, un tas bija bīstami. Tas saindēja visu. Mira lapas, mira koki un mira zāle. Viss, kur vien šī gāze (iprīts) tika izlaista, tika sadedzināts.

98 Kādā Lieldienu rītā kapelāns gāja cauri teltīm, kur gulēja ievainotie un mirstošie.

99 Parādījās medmāsa no Sarkanā krusta. Puiši bija atradušies tur frontē jau ļoti ilgi, viņi bija tik ļoti noguruši. Un rokās viņa nesa rozes, un, kad viņa gāja garām saliekamajām gultām, kur tie puiši gulēja, raudādami... Tās bija Lieldienas. Kādas gan Lieldienas bija viņiem – pāri lido lidmašīnas, krīt bumbas! Viņa ņēma rozi un deva katram puisim, sacīdama: “Lai Dievs tevi svētī, lai Dievs tevi svētī, brāli.” Tie karavīri sagrāba to rozi un kļiedza, jo viņi zināja, ka tā roze bija augusi tajā zemē, no kuras viņi bija nākuši.

100 Brāli, šajā rītā mēs atrodamies bīstamu indīgo gāzu pasaulē. Mēs esam pasaulē, kur ir visvisādas mācības un pārējais, kas saka nav nekādas augšāmcelšanās, ka nav nekādas Dievišķās dziedināšanas, ka nav *tā vai šitā*, vai vēl *kaut kā*. Taču ne jau medmāsa no Sarkanā krusta atnāk, bet Svētais Gars, laiku pa laikam, un aizved mūs uz tām svētajām Dieva žēlastības smiltīm, un ielej mūsu sirdīs nelielu atgādinājumu no tās Zemes otrā upes krastā.

101 Viņš stāstīja, draugs sludinātājs... Viņš stāstīja: “Es tur stāvēju un raudāju, tik ļoti raudāju, ka es teicu... Viens no puišiem ar motociklu devās uz frontes līniju aiz Elzasas Lotringas.” Un viņš teica: “Viņš devās turp, lai veiktu kaut kādu izlūkošanu, un sacīja...es sacīju viņam: 'Seržant, vai es varu braukt ar jums?' Tas teica: 'Protams, kapelān, leciec iekšā,' Viņš teica: 'Tas ir uz jūsu pašu...' Es sacīju: 'Viss kārtībā, man vienkārši gribās izbraukt kopā ar jums.' Un viņš teica: 'Protams, leciec iekšā.'”

102 Sacīja: “Mēs aizbraucām uz to izbalināto tuksnesi, kur nebija palikusi neviena mazākā zālīte vai vēl kaut kas.” Un sacīja: “Kamēr viņš darbojās ar saviem materiāliem, par kuriem viņam bija jāziņo, vai kas nu viņam bija jādara...” Viņš sacīja: “Es tur nedaudz pastaigāju apkārt. Un es nodomāju: 'Ir nu gan Lieldienas! Šajā zemē, kur bumbas ir nolīdzinājušas līdz ar zemi visas ēkas, kur kokus ir nogriezušas ložmetēju lodes. Te nav pat neviena zāles lapiņa atlikusi.'” Viņš sacīja: “Ak, Dievs, tāds būs šīs pasaules attēls vienā no šīm dienām, kad grēks būs paņēmis savu daļu, tāda būs šī aina.”

103 Un sacīja: “Mans...mans prāts un manas acis pievērsās kādam akmenim.” Un sacīja: “Es devos turp un domāju: 'Kungs, kāpēc Tu gribi, lai es nostājos blakus tam akmenim?’” Viņš sacīja: “Es vienkārši paceļu to akmeni, un, kad es to izdarīju, tur, savu galviņu izslējusi, stāvēja maza Lieldienu lilija. Tā bija pasargāta cauri visai vētraī, cauri visām indīgajām gāzēm tā bija pasargāta, jo tā bija noslēpta zem akmens.”

104 “Es zinu, ka mans Glābējs ir dzīvs.” Ak, Dievs, neskatoties uz to, ko saka pasaule, noslēp mani tajā Laikmetu Klintī, Kungs. Un, kad vētra būs beigusies, ļauj man atkal dzīvībā pacelt galvu. Viņš dzīvo, tāpēc arī mēs dzīvosim. Ko var pateikt ticīgie, kas ir pabijuši uz šīm smiltīm, kuri ir bijuši liecinieki šādām lietām? – “Es zinu, ka mans Glābējs ir dzīvs.”

105 Draudze, pasaule, kas... Daudzi no viņiem šorīt dodas uz baznīcu, lai parādītu jaunu žaketi, daži no viņiem, lai parādītu jaunu cepuri. Līdz nākamajām Lieldienām viņus neviens neredzēs. Tā ir nāksana, lai izrādītu pasauli un iedomību. Daudzi no viņiem iet uz baznīcu tikai tāpēc, lai noslēptos aiz saviem grēkiem un piederētu kādai lielai organizācijai, un sacītu: “Es esmu *tāds un tāds*. Es piederu pie *tādiem un tādiem*.” Tas ir viss, ko viņi zina. Tas ir viss, kam viņi tic.

106 Taču, ak, mēs šajā rītā caur Dieva žēlastību, mēs esam stāvējuši tai vietā, kur stāvēja Mozus. Mēs esam stāvējuši tai vietā, kur stāvēja Ījabs. Mēs esam stāvējuši tai vietā, kur stāvēja Dāvids. Un mēs kliežam pilnā balsī: “Es zinu, mans Glābējs ir dzīvs, un pēdējā dienā Viņš stāvēs uz šīs zemes, kaut arī tārpī saēdīs šo ķermeni, tomēr es redzēšu Dievu savā miesā, es pats Viņu redzēšu, to redzēs manas un nevis cita acis.” Mēs šajā pasaulē neko neesam ienesuši, te ir tukšums un lepnība. Pavisam noteikti mēs neko no tās nepaņemsim līdzī. “Tas Kungs iedeva, un Tas Kungs paņēma. Svētīts lai ir Tā Kunga Vārds.” Viņš zināja tikai vienu: “Mans Izpircējs ir dzīvs!” Nevis “Viņš dzīvos”, bet gan “Viņš ir dzīvs” – tas ir uz visiem laikiem. Viņš dzīvo! Un Jēzus sacīja: “Es dzīvoju, tāpēc arī jūs dzīvosiet.”

107 Tagad uz mazu brītiņu nolieksim mūsu galvas noslēdzošajai lūgšanai.

108 Ak, šodien, mans nabaga nevarīgais draugs, ja tu vēl nekad neesi pabijis tajā vietā! Ak, tu sacīsi: “Es esmu bijis šajā draudzes namā daudzas reizes, brāli Branham.” Tas ir brīnišķīgi, es to augsti vērtēju. “O, es esmu bijis citās draudzēs. Es esmu klausījies, kā sludina lieliski sludinātāji.” Tas ir brīnišķīgi. “Es lasu savu Bībeli.” Arī tas ir lieliski.

109 Bet vai tu kādreiz esi pabijis tai vietā, kur Viņš pacēla priekškaru, tai svētajā vietā, kur tavā sirdī tu kaut ko piedzīvo un zini, ka Lieldienas nav kaut kāda pasaka, tu zini, ka Lieldienas nav Ziemassvētku vecītis, ne arī kaut kas izdomāts, ka tu pats zini, ka Viņš ir dzīvs? Un ka Viņš dzīvo, tāpēc arī tu dzīvosi? Ja tu nekad neesi to piedzīvojis, tad tagad ir vislabākā iespēja pasaulē atļaut Dievam pacelt priekškaru šajā rītā. Jēzus ir dzīvs. Šajā rītā Viņš ir brīvs uz zemes. Šodien Viņš ir tavs Glābējs, varbūt rīt Viņš būs tavs Tiesnesis.

110 Vai tu patiešām esi to piedzīvojis? Ja nē, tad pacel, lūdzu, savu roku un saki: “Dievs, esi man žēlīgs, es tagad gribu ticēt.” [Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.] ...tas cilvēks tur aizmugurē ar pacelto roku. Lai Dievs jūs svētī, cienītais, lūk, tur. Kurš vēl, paceliet rokas.

111 Visi, kas atrodas šeit, kuri nav...kuriem nav bijis šāda pārdzīvojuma, lūdzu, paceliet savu roku un sakiet: “Dievs, šajā rītā, ar Tavu Dievišķo metodi... Es neprasu jeb nesaku Tev, kā Tev ir tas man jāiedod, Kungs. Taču Savā Dievišķajā veidā, Kungs, vai Tu aizvedīsi mani uz turieni, kur kaut kas notiks manā sirdī? Man ir bijuši mani kāpumi un kritumi, mani “te iekšā, te ārā”, un es vienkārši kaut kā nespēju būt noturīgs. Taču ļauj, lai man tās ir reālas Lieldienas. Aizved mani uz to vietu, Kungs, dziļi tuksnesī; pārveido tur manu sirdi tieši tagad un dāvā man nostāties uz tām svētajām smiltīm, kur neviens ļaunais gars, pilnīgi nekas un neviens nekad neko man nepateiks, es zināšu, ka tas ir reāli. Ļauj man ieskatīties aiz laika priekškara rītdienai. Tieši tāpēc es esmu atnācis šurp šajā rītā, Kungs, lai to atrastu. Es dzirdēju, kā sludinātājs centās to izskaidrot. Es vēlos, lai Tu man to atklāj.”

112 Vai jūs pacelsiet savas rokas? Lai Dievs tevi svētī, kundze. Lai Dievs svētī tevi un arī tevi, jaunais cilvēks, tur aizmugurē. Lai Dievs ir ar jums. Pa kreisi no manis, tur, kreisajā ailē, no manis pa kreisi, vai kāds nepateiktu: “Dievs, esi man tagad žēlīgs?” Lai Dievs jūs svētī, tur, otrajā ailē. Jā, paceliet savas rokas, sakiet: “Dievs, esi man žēlīgs.” Lai Dievs jūs svētī, jaunkundze.

Es skumstu pēc mājām un noguris esmu, un vēlos es redzēt Jēzu.

Un dzirdēt, kā ostas zvani maigi skan.

Tad ceļš man kļūs gaišs un pazudīs bailes.

Kungs, ļauj man aiz laika priekškara ieskatīties.

113 “Ļauj man tikai pavisam nedaudz ieskatīties, redzēt Jēzu Viņa augšāmcelšanā.” Vai šeit būs vēl kāds, pirms noslēdzošās lūgšanas? Vienkārši esiet patiesi. Paceliet savu roku: “Es vēl nekad neesmu personīgi piedzīvojis kristību ar Svēto Garu, brāli Branham.” Tieši par to es runāju. Tieši tas ir vienīgais veids, kā jūs varat kļūt par apsolījuma mantiniekiem – caur kristību ar Svēto Garu. Jūs to zināt. Tā ir jūsu piedzimšana, tās ir jūsu svētās smiltis. Lai Dievs jūs svētī, kundze. Lai svētī tevi tur aizmugurē, dēls. Lai Dievs jūs svētī, ser. Lai Dievs svētī jūs, kundze. Lai Dievs svētī jūs aizmugurē. Pareizi. Lai Dievs svētī jūs, mister. Lai Dievs tevi svētī, jaunais cilvēks.

Kungs, ļauj man ieskatīties aiz laika priekškara.

Ļauj ieskatīties aiz baiļu un bēdu priekškara,

Lai dzirdu kā ostas zvani maigi skan.

Tad ceļš man kļūs gaišs un pazudīs bailes.

Kungs, ļauj man ieskatīties aiz laika priekškara.

114 [Brālis Branham's dungo dziesmu “Aiz laika priekškara”–Tulk] Ja tu atrodi tādā stāvoklī, kad tu nesaproti, kur tieši tu esi... Ir paceltas desmit vai piecpadsmit rokas. Es jūtu, ka ir vēl. Šajā Lieldienu rītā, kāpēc gan tu nepacelsi savu roku un neteiksi: “Kungs, te es esmu. Un, kad pulksten vienpadsmitos atvērsies tas baseins, arī es būšu tai ūdenī. Es būšu, lai mani kristītu, lai es varētu tikt augšāmcelts atjaunotā Dzīvībā, lai dzīvotu ar Tevi, Kungs. Es gribu ieskatīties aiz laika priekškara. Es gribu to piedzīvot tieši tagad, šajā Lieldienu rītā, lai es jebkurā savas dzīves brīdī varētu pateikt: 'Jā, kādā brīnišķīgā Lieldienu rītā es sēdēju nelielā ķieģeļu lūgšanu namā. Dievs pacēla priekškaru. Es ieskatījos aiz tā. Es ieraudzīju, ka manai draudzei nav lielas nozīmes. Es ieraudzīju, ka nekas uz zemes man vairs nenozīmēja pārāk daudz. Tur es pārdevu visu, kas man bija. Es nopirku to ļoti dārgo Pērli. Es pieņēmu Jēzu kā manu Glābēju.' Tagad es paceļu savas rokas, Kungs Dievs, esi man žēlīgs, jo es gribu ieskatīties aiz laika priekškara.” Vai šeit būs vēl kāds, pirms mēs tūlīt beigsim?

115 Dārgais Dievs, šis ir nopietns brīdis. Mēs izbaudām svētības. Mēs izbaudījām Vārdu. Mēs esam izbaudījuši vairāk, nekā mēs varam izskaidrot, Svētā Gara Klātbūtni, kurš ir devis mums šo lielo paļāvību, ka mēs esam iegājuši, un mēs patiešām esam iegājuši no...no nāves dzīvībā. Un tagad šeit atrodas tie, Kungs, no kuriem daudzi ir pacēlušies savas rokas. Tas ir nopietns brīdis.

116 Varbūt viņi ir mācījušies kādā reliģiskā skolā. Varbūt viņi ir dedzinājuši sveķus, varbūt viņi ir atkārtājuši lūgšanas ar rožukroni. Varbūt viņi ir pievienojušies kādai konfesijai, tikuši kaut kādā veidā iegremdēti, uz viņu galvām ir izliets vai uzslacīts ūdens. Varbūt viņi ir atkārtājuši apustuļu ticības apliecību un veikuši visādus rituālus, bet nekad nav bijuši uz tām svētajām smiltīm, nekad nav aizgājuši uz to vietu, kur pabija Ījabs, pabija Mozus, Ābrahāms, kur ir bijuši visi Tavi bērni. Viņi vēl nav pabijuši tai vietā, kā tie mācekļi, kuri tai rītā devās uz kapu un atklāja, ka Viņa tur vairs nav.

117 Dāvā, Kungs, tieši tagad, lai tie, kuri ir pacēlušies savas rokas, lai Svētais Gars atnāk viņu sirdīs un paveic to lielo darbu, par kuru mēs tagad lūdzam. Uzklauti mūs, Kungs. Viņi ir tavi. Viņi ir šī vēstījuma auglis. Es lūdzu, lai Tu svētī viņus brīnišķīgā veidā. Dāvā viņiem šodien kristību ar Svēto Garu.

118 Un mēs nezinām, varbūt nākamās Lieldienas mēs vairs neredzēsīm. Bez šaubām, šeit ir tie, kas neredzēs, nevis tās Lieldienas, bet Lieldienas kā atceres dienu. Taču, Kungs, lai viņi ierauga tās reālās Lieldienas, tās, Kungs, kad viņu ķermeņi atkal tiks izveidoti kā jauniem vīriešiem vai sievietēm, izies no kapa, lai dzīvotu mūžīgi.

119 Svētī viņus, Kungs. Viņi ir tavi. Tu taču viņus pievilki. Jo ir rakstīts: “Neviens nevar nākt pie Manis, ja viņu sākumā nepievilks Mans Tēvs.” Tagad viņi ir Tavi, ja Tu pievilki Viņus. Ja Tu esi pietiekami tuvu viņiem, lai pievilktu viņus pacelt augšup rokas, tad Tu esi pietiekami tuvu, lai paveiktu visu pārējo darbu. Viņi ir Tavi, Tēvs. Dāvā, lai šis brīdis atnestu viņiem mieru.

120 Paldies Tev par visiem tiem, kas jau sen pieņēma savu lēmumu un ir piedzīvojuši jaunu dzīvi, stāvējuši uz svētajām smiltīm. Šorīt mēs atrodamies šeit, lai kopā ar viņiem priecātos Kunga Jēzus atnākšanas cerībā, kad arī mēs būsīm līdzdalībnieki ar Viņu Viņa augšāmcelšanās, kā mēs esam līdzdalībnieki Viņa ciešanās. Dāvā to, Kungs. Lai Viņa Gars ved mūs un vada mūs, kad mēs iesim tālāk.

121 Dāvā mums varenu kalpošanu tagad, pulksten deviņos trīsdesmit. Un uzreiz dziedini slimos un nomocītos.

122 Lai tie, kuri vēl nekad nav iegremdēti, šorīt atnāk pie kapa, dodas lejup un atdzimst no jauna šeit ūdens kapā, Kungs, kā to ir pavēlējis mūsu Kungs. Pēc Savas augšāmcelšanās Viņš parādījās un pateica: “Ejiet pa visu pasauli, sludiniet Evaņģēliju. Kas tic un tiek kristīts, tas tiks izglābts.” Dāvā, Kungs, lai tā notiek.

123 Dāvā mums šovakar lielisku vakaru. Izdari, Tēvs, dāvā mums lielisku dienu. Lai mēs ilgi izbaudām Dieva Klātbūtni. Jo mēs lūdzam to Jēzus Vārdā, āmen.

124 Tajā senajā dziesmā kaut kas ir, tā vienkārši ar mani kaut ko dara. Kas būs, kad aizies tumsa? – Gaisma. Tagad nodziedāsim Dieva slavai. Tagad visi kopā.

Mēs iesim šai Gaismā, šai brīnišķā Gaismā,

Kas žēlastības rāsas lāsēs spulgojas.

Spīdi uz mums gan dienā, gan naktī,

Jēzus, šīs pasaules Gaisma.

125 Kad Viņš iznāca Lieldienu rītā, Viņš izklīdināja visu tumsu: tā vienkārši aizbēga. Tagad Viņš stāv kā Gaisma. “Es esmu Augšāmcelšanās un Dzīvība.” Augšāmcelšanās un Dzīvība, Augšāmcelšanās un nākamība, viss visā atrodas Viņā.

126 Vai jūs Viņu mīlat? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Kurš Viņu mīl? Paceliet augstāk savas rokas. Ļoti labi.

127 Paspiediet roku kādam, kas ir jums līdzās, kamēr mēs vēlreiz dziedāsim. Mēs... Pa labi, pa kreisi, aizmugurē, priekšā.

...brīnišķā gaismā...

...Jēzus ir gaisma...

128 Nākamais dievkalpojums būs, lūk, deviņos trīsdesmit, un tad būs svētruna, lūgšana par slimajiem. Kristības sāksies pulksten vienpadsmitos. Visi, kas vēlas kristīties iegremdējot – baseins ir piepildīts. Es atnesīšu savas drēbes. Mēs būsīm atpakaļ pēc maza brītiņa.

129 Pēc tam vakarā, vakarā būs cita kalpošana, būs dziedināšanas rinda, vēstījums un dziedināšanas rinda. Un mēs paskatīsimies... Nu, šovakar...turklāt draudzē būs vakarēdiens. Nu, paskatīsimies, mums ir ļoti pilna programma, tāpēc tagad mums būs jāpasteidzas. Atgriezieties savās vietās, pabrokastojiet un nāciet atpakaļ priecājoties.

130 Kamēr mēs stāvam kājās, nodziedāsim: “Viņš ir dzīvs, Viņš ir dzīvs, Kristus šodien ir dzīvs.” Labi, brāli Nevil, lūdzu, atnāc šurp.

Viņš ir dzīvs, Viņš ir dzīvs, Kristus Jēzus šodien ir dzīvs!

Viņš staigā ar mani un runā ar mani, dzīves šauro ceļu ejot.

Viņš ir dzīvs, Viņš ir dzīvs, lai dotu glābšanu!

Tu jautā man, kā zinu es, ka Viņš ir dzīvs?

Viņš dzīvo manā sirdī.

Tagad katrs vienu lielu "Aleluja". [Brālis Branhams un sanāksme sauc: "Aleluja!"–Tulk.]

Viņš ir dzīvs, Viņš ir dzīvs, Kristus Jēzus šodien ir dzīvs!

Viņš staigā ar mani un runā ar mani, dzīves šauro ceļu ejot.

Viņš ir dzīvs, Viņš ir dzīvs, lai dotu glābšanu!

Tu jautā man, kā zinu es, ka Viņš ir dzīvs?

Viņš dzīvo manā sirdī.

132 Nodziedāsim to vēlreiz. Kad mēs tiksim līdz vārdiem "Viņš ir dzīvs, Viņš ir dzīvs", tad *šādi* pacelsim Viņam pretim mūsu rokas. "Viņš ir dzīvs. Viņš ir dzīvs. Jautā man, kā zinu es, ka Viņš ir dzīvs? Viņš dzīvo manā sirdī." Tagad visi.

Viņš ir dzīvs, Viņš ir dzīvs, Kristus Jēzus šodien ir dzīvs!

Viņš staigā ar mani un runā ar mani, dzīves šauro ceļu ejot.

Viņš ir dzīvs, Viņš ir dzīvs, lai dotu glābšanu!

Tu jautā man, kā zinu es, ka Viņš ir dzīvs?

Viņš dzīvo manā sirdī.

133 Vai tad Viņš nav brīnišķīgs? Šis svētais, nopietnais brīdis tagad, pirms mēs beidzam, lai dotos uz savām mājām pabrokastot. Nāciet atpakaļ priecājoties.

134 Es pajautāšu, kamēr mēs noliecam mūsu galvas, vai mūsu iemīļotais brālis Fausts no Kanādas, vai viņš varētu mūs atlaist ar lūgšanas vārdiem. Brāli Faust, vai tu, lūdzu...

Es zinu, mans Glābējs ir dzīvs

(I Know My Redeemer Liveth VGR)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1958. gada 6. aprīļa vakarā Branhama saiešanas teltī Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 58-0406S ilgst 1 stundu un 20 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2018. gadā.